

FREDRIK P. WINTER

JEZEVEC

Co číhá v podzemí?

THRILLER

JEZEVEC

© Fredrik P. Winter, 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Veronika Opatřilová, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1963-1 (pdf)

FREDRIK P. WINTER

JEZEVEC

VENETA

Sobota 6. listopadu

Cecilia Wreedeová opatrně našlapovala po podlaze sklepa, aby neznehodnotila důkazní materiál. Podlaha byla pokrytá suchou omítkou opadanou ze stropu a stěn. Mezi hroudami mokré hlíny byly rozestavěné malé žluté cedulky, vypadaly jako zmenšené pouliční reklamní tabule.

Ještě pořád bylo vidět, že se tady kdysi nacházela útulná společenská místnost. Teď to tu bylo cítit plísni a stěnami sem pronikala vlhkost, takže se od obkladových lišt ve velkých cárech papíru odlepovaly tapety. Omítnutý beton pod nimi překypoval prasklinami a nesourodými dírami.

Jediným kusem nábytku, o kterém se dalo prohlásit, že zůstal v celku, byla pohovka, ale i ta byla zničená. Čalounění bylo pořezané, nejspíš nožem, dírami v kůži vylézalo polstrování. Konferenční stůl byl rozbitý, stejně tak televize a křeslo před krbem. Skleněná dvířka před kamny byla na padrti. Popel a zbytky uhlí ležely rozsypané na dlažbě. Parkety byly popraskané a vytrhané, takže odkrývaly beton pod nimi. Mezi popelem a hlínou se leskly zelené úlomky rozbitých lahví od vína spolu s malými střepy bezpečnostního skla ze dveří kamen.

Změti hlíny a nepořádku se táhla stopa krve. Ze společenské místnosti někdo po chodbě sklepa vláčel tělo.

Cecilia zatnula zuby. „Kde je?“ zeptala se a sledovala pohledem krvavou stopu. Pohled na krev ji už dlouho nevyváděl z míry. Přesto se jí z té červenohnědé stopy udělalo špatně. Věděla, co bude následovat.

„Tam, kde obvykle,“ odpověděl Jonas Andrén, kolega, který k ní stál nejbliž, a když ukázal směrem do sklepa, zašustilo to.

Cecilia si nemohla pomoci a pomyslela si, že ve svém bílém plastovém obleku Jonas vypadá jako obrovské mimino. Brýle mu vyčuhovaly z kapuce přetažené přes vlasy. Ona musí vypadat stejně hloupě. „Ve skladišti. Ukážu ti to.“

Cecilia přikývla, opatrně následovala Jonase kolem kotelny a dávala pozor, aby nestoupila do krvavé stopy. Ostré světlo z pootevřených dveří odhalovalo další hlínu. Zabahněné šlápoty byly označené žlutými cedulkami.

„Dívej se tam vevnitř pod nohy,“ upozornil ji Jonas. „Forezní technici ještě nestihli odebrat vzorky krve. I když jsme si celkem jistí, o koho se jedná. Jmenovala se Linda Sandströmová, rozvedená matka dvou dětí. Před pár lety tenhle dům koupila a právě prováděla sanaci.“

Cecilia přikývla. „Jako dosud všechny oběti. Měla jsem co dělat, abych se sem vyškrábala. Kolem celého domu se kope.“

Skladiště se topilo v ostrém světle reflektorů. Oslňovalo Ceciliu a odráželo se od Jonasova plastového obleku. Cecilia několikrát zamrkala, aby si její oči přivykly, zatímco se připravovala. Zažila to už tolikrát, měla by být zvyklá. Přesto cítila, jak se jí zrychluje pulz, jak se jí do hrdla dere žluč. Viděla už tolik obětí vražd, v tolika nepřírozených polohách, i to nejodpornější dokázala nechat jen tak projít, aniž ji to vyděsilo. Ale to, co viděla teď, zvládnout nedokázala, nehledě na to, kolikrát už k tomu byla nucena. Nebylo tu žádné tělo. A nepřítomnost zkrvavené oběti byla ta horší možnost.

Uprostřed místnosti byla podlaha proražená zespodu. Okolo díry ležely vysoké kupky hlíny, kusy betonu a rozbité dlaždice. Zemina se vlnila pohybem červů, plazil se v ní tmavý hmyz. Tady krvavá stopa mizela. Cecilia si dřepala u okraje otvoru. Byl dost velký na to, aby se jím proplazil člověk. Když se podívala do úzkého tunelu v podzemí, cítila, jak na ni ta temnota dole zírá. Zatočila se jí hlava a ona se rukou přidržela podlahy, aby neztratila rovnováhu.

Tohle nenáviděla. Nesnášela, že nemají žádnou oběť. Nenáviděla pocit, že se nemá čeho chytit, ani tentokrát. Měla pocit, že nad celým vyšetřováním visí kletba.

Cecilia zakroutila hlavou. „Do prdele.“

„Čekala jsi snad něco jiného?“

„Ne,“ řekla a postavila se. „Ale doufala jsem.“

„V co?“

„Kdo ví. V obyčejnou vraždu, možná?“

Jonas se zasmál. „Je šestého listopadu, Cissi. Víš, co se děje.“

Cecilia přikývla. „Já vím. Vědí to všichni. Jenom už toho mám plné zuby.“ Zoufale se rozhlédla kolem. Sklad byl plný krabic nahromaděných na sebe. Na jedné stěně byla přitlučená police přeplněná panenkami Barbie v neotevřených původních baleních.

„Dřív nebo později ho dostaneme,“ prohlásil Jonas.

„Nejsem si jistá.“ Cecilia se otřásla. *Kdyby tak ty panenky mohly svědčit*, pomyslela si. Nelíbily se jí. Jejich namalované oči se na ni dívaly vyčítavě. Znovu pohlédla do otvoru, a než se otočila a vyšla ze skladu, zakroutila hlavou. „To zvládnete sami, tady už nezůstanu.“

„Kam jdeš?“ zeptal se Jonas.

„Co myslíš? Na stanici. Někdo musí tisku oznámit, že se Jezevec zmocnil další oběti.“

První dějství – Rukopis

1

*Jsem Jezevec. Toto je můj příběh.
Až ho uslyšíš, možná se na mě budeš dívat jinak,
ale stejně to nic nezmění.*

Neděle 7. listopadu

„Tady bydlet nechci.“
Annika Granlundová se ze široka usmívala, když ta slova šeptala Martinu Granlundovi do ucha.

Martin sebou trhl. „Proč ne?“ Rozhlédl se kolem, aby se přesvědčil, že jejich rozhovor neposlouchá někdo z ostatních, co se na dům přišli podívat.

Anničiny světle hnědé oči zářily, jako by byla štěstím bez sebe. „Přestaň, ty víš proč.“ Ta radost byla jen přetvářka, nikdo na prohlídce nesmí zjistit, že je něco špatně.

„Ne, pověz mi to.“ Za oknem obývacího pokoje se vítr proháněl ve větvích břízy stojící uprostřed zahrady. Padalo z ní žluté listí a snášelo se k zemi, do vysoké trávy. „Protože jestli jde o kachlíčky v koupelně, tak si můžeme dovolit je vyměnit.“

„Nejsou to kachlíčky,“ zašeptala Annika.

Položila svému muži ruku kolem ramen a opatrně ho vedla z obývacího pokoje, který vypadal jako všechny ostatní obývací pokoje, jež během posledních měsíců viděli. Kolem ní se nerozprostíral domov, byl to inzerát realitního agenta. Nebo přinejlepším něčí sen o tom, jak by domov měl vypadat. Čerstvě

vymalované bílé zdi. Barva vaječné skořápky, pochopitelně, ne křídově bílá. Moderní nábytek, moře polštářů na pohovce a tu a tam dokonalé, ale nicneřikající dekorace. Annika by přísahala, že ty obrazy už viděla na předchozích prohlídkách. Rozpoznávala prasklinu ve skle na jednom z nich.

„Co je to teda tentokrát?“ zeptal se Martin s náznakem podráždění v hlase. „Přece jen je to hezké místo. Pozemek vypadá snadno udržovatelný, takový jsme si řekli, že chceme. Můžeme si dovolit to koupit, pokud se dražba nevyšplhá šíleně vysoko.“

Annika kývla hlavou směrem ke schodům, které mizely dole ve sklepech. Ze společenské místnosti pod nimi se ozýval tlumený hovor jiného páru. Ze zvuku šepotu linoucího se ze schodů jí naskočila husí kůže.

Martin naklonil hlavu ke straně. „Děláš si ze mě srandu.“

Annika se usmála, aniž odhalila zuby, a zakroutila hlavou. „Ne. Nechci bydlet v domě se sklepem. Už jsem ti to říkala.“

Martin si povzdechl. „Myslel jsem si, že se ti tenhle bude líbit i tak. Nemůžeš všechno kategoricky zamítnout jenom kvůli sklepu.“

„To teda můžu, miláčku. Existuje plno domů bez sklepa, nemůžeme se raději porozhlédnout po nich?“

Martin pokrčil rameny. „Jasně, chápu to. Sklep nebo ne, nechceš tady bydlet, takže ani já ne.“

Annika se podívala do jeho jasně modrých očí. Položila mu ruku na tvář. Její snubní prsten se v kontrastu s jeho nazrzlým strništěm tlumeně leskl. „Děkuju, lásko. Půjďme?“

Usmál se, ale Annika si všimla, že bojuje se zklamáním. „Jasně.“

Štěrk na cestičce mezi vchodem a brankou jim skřípal pod nohama, když kráčeli k autu.

„Chápu, jestli si myslíš, že jsem otravná,“ řekla Annika a kopla do šišky, která spadla z tisu v sousední zahradě. „Ale uvažuju prakticky. Víš, kolik je se sklepem práce?“

„Jo, to jsi říkala. Problém s vlhkostí, sanace, co se musí znovu udělat. Plíseň. Ale abys věděla, sklep má i výhody.“

„Vážně?“ pronesla Annika a věnovala Martinovi krátký pohled. „Jmenuj jednu.“

„Dílna?“

„Na co? Všechno, co děláš, děláš na počítači.“

„Posilovna?“

Annika se rozesmála. Martin s ní. Odemkl auto.

„Domácí lázně?“

„Teď mě to začíná zajímat.“

„Tak vidíš.“

„Ale pořád jsi mě nepřesvědčil.“

„Herna pro děti?“

Zabolelo ji u srdce. Odvrátila tvář a vyhlédla okýnkem auta. Tam stál ten dům, hranatý výtvar z hnědočervených cihel z roku 1974, obklopený trávnickem, břízami a jednou vysokou borovicí. Za rohem byla vidět šedá budova ve funkcionalistickém stylu s eternitovými stěnami za rozložitými keři, které sloužily jako živý plot.

Martin se naklonil blíž. „A až budou starší, můžou se dole dívat na filmy, abychom se mohli v obýváku bavit s přáteli.“

Polkla. „No jo.“

Ze dveří vyšel jeden z dalších párů, jež byly na prohlídce. Žena se držela za vystouplé břicho. Muž ukázal na něco v brožuru, kterou rozdával makléř. Annika podvědomě napodobila gesto té ženy a pohládla si břicho pod červeným kabátem. Tělo ji bolelo touhou. Snažili se už tak dlouho.

„Jedna věc je každopádně jistá,“ pronesla Annika a znovu se podívala na Martina. „V bytě mít děti nemůžeme.“

„Tady bychom mohli mít tři.“

Annika zakroutila hlavou. Upřeně pohlédla Martinovi do očí. „Dvě. V jiném domě. Bez sklepa. Pojedeme?“

2

*Namlouváš si, že jsi ve svém domě v bezpečí.
Přes zamčené dveře a zapnutý alarm se nikdo
nedostane. Já ale přicházím skrz podlahu.*

Pondělí 8. listopadu

Annika z tramvaje vystoupila na náměstí Järntorget, ve vět-
ru se jí málem nepodařilo otevřít deštník. Bylo pondělí
ráno a podzim v Göteborgu dosahoval vrcholu pochmurnosti.
Chtělo to silnou vůli, aby se vydala ven, a k tomu silné svaly, aby
udržela deštník ve správné poloze. Nakonec to vzdala, ledový
déšť na ni útočil v poryvech, zatímco přeskakovala mezi kalu-
žemi na cestě do práce.

Dokud šla kolem kina Draken a obecního domu, byla
v závětří, ale hned jak vyšla na parkoviště před žlutou budovu
bývalého skladiště, kde sídlilo Eklundovo nakladatelství, její
pracoviště, udeřil do ní vítr a rozcuchal jí vlasy. Za skladištěm
se tyčila světle modrá věž továrny Rosendlundsverket. Na jejím
vrcholu Annika v dešti viděla blikat červená světla.

Svištění deště dopadajícího na mokrý asfalt soutěžilo
s nekonečným šumem aut projíždějících tunelem Göta. Bílá
světla jedním směrem, červená opačným. Dennímu světlu se
v těchto dnech nejlíp blížil šedý opar kolem oběda. Přesto Anni-
ka každou noc bojovala o trochu neklidné dřímoty, navzdory
podzimní tmě a uspávajícímu zvuku deště dopadajícího na

okenní parapety. Chladno a káva ji však naštěstí udržovaly dostatečně bdělou, aby mohla fungovat.

Annika si cestu k nakladatelství zkrátila přes parkoviště a trhnutím otevřela vchodové dveře vedoucí ke schodišti. Nebylo zamčeno, jako obvykle. Zámek většinu času zlobil a příliš často zůstával vstup odemčený přes noc, což vedlo k tomu, že na schodišti někdy přespávali bezdomovci. Jen zřídka tam ještě byli, když Annika přicházela do práce, jejich přítomnost prozrazovaly jen osamělé prázdné lahve. Jako by měli tajnou úmluvu o tom, že když nebudou rušit nájemníky, nepřijdou o svoji noclehárnu.

Přímo před vchodem ležela kupka promočené hlíny, jako by někomu upadl květináč s rostlinou a on po sobě neuklidil. Annika bláto obešla a vstoupila. Podpatek kožené kozačky jí vevnitř podklouzl na hroudě hlíny.

Zakroutila hlavou a vyšla po schodech nahoru. *Výborný začátek dne.* Vyťukala kód u vstupu do kanceláře a vešla do haly, prostorné místnosti, jejíž stěny zdobily obálky knih, které nakladatelství v minulosti vydalo. Usmála se při pohledu na obálky dvou titulů Turwallovy série, *Muže letnic* a *Ženy slunovratu*. Byla to nejúspěšnější saga nakladatelství a její vlastní nejvýznamnější příspěvek do edičního plánu.

Mokrý kabát si pověsila na věšák u dveří a na toaletě si utrhla toaletní papír. Zatímco si z bot otírala zbytky hlíny, kráčela k ní z kuchyňky Katrin Falková.

„Dobrý den, paní redaktorko,“ prohodila Katrin, která byla jednou z editorek nakladatelství. Oběma rukama držela velký hrnek s čajem. „Příšerné počasí, že?“

„To teda ano,“ odpověděla Annika a vyhodila špinavý papír do odpadkového koše u dveří. „Už jste začali? Tramvaj měla zpoždění.“ Lhala. Jen se nedokázala dostat včas z postele, jako obvykle.

„Ne, ještě ne. Ale všichni ostatní čekají v zasedačce.“

„Všichni?“ Annika pozvedla obočí. „Stihnu si dát kafe?“

Katrin přikývla. „To by se nejspíš hodilo.“

Annika věnovala Katrin tázavý pohled, ale ta se mu vyhnula a zmizela v zasedací místnosti. Annika pocítila drobný záchvěv starosti. Šla si do své kanceláře odložit kabelku, vytáhla si krabičku s obědem a potom ji odnesla do kuchyňky. Bylo těsně po deváté. Čas na to, dělat něco užitečného.

Každé pondělí se skupinka redaktorů setkávala, aby společně prošli *hromádku*, jak láskyplně říkali úrodě spontánně přicházejících rukopisů. Už to bylo dávno, kdy některý z nich vydali, ale všichni redaktoři byli zajedno, že všechny příchozí rukopisy se musí brát vážně.

Přece jen se k nim takhle kdysi dostal i rukopis Jana Apelgrena o detektivu Turwallovi. Jeho dvě knihy ještě pořád generovaly čtvrtinu výnosu Eklundova nakladatelství, i když už měly v současnosti na krku hodně let. Dokonce se mluvilo o jejich zfilmování, tyto plány však zničehonic vzaly za své, když před skoro šesti lety spisovatel i se svou ženou beze stopy zmizeli. Veškeré pokusy o jejich nalezení selhaly, až nakonec s hledáním přestali. Se spisovatelem zmizel i film o detektivu Turwallovi. Jednoduše nebyl nikdo, kdo by na něj podepsal práva.

Annika si vzala hrnek kouřící kávy a vešla do zasedačky. Stůl jako každé pondělí přetékal vytištěnými papíry, ale dnes byla místnost plná lidí: všichni, kdo pracovali v nakladatelství, od financí přes redaktory až po obchodní oddělení. Jejich unavené pohledy prozrazovaly, že čekají na Anniku.

V čele stolu seděl Fredrik Ask, ředitel nakladatelství. Pozoroval Anniku přes své úzké brýle. Tmavé obroučky kontrastovaly s bílými pruhy v jinak tmavých vlasech a podtrhovaly jeho výrazné lícní kosti.

Anniky se zmocnil nepříjemný pocit. Bylo nezvyklé, že tady byl Fredrik. Schůzek ohledně rukopisů se nikdy neúčastnil. Společnost řídil stejným způsobem, jako by se jednalo

o výrobní průmysl – pokud to nebylo nutné, v továrně se ani neukázal. Annika ho za to měla ráda. Měl dost rozumu na to, aby se nemotal do uměleckých rozhodnutí, dokud mu přinášela zisk. S tím měli ovšem poslední dobou problém, připomněla si.

Annika si odsunula židli vedle Katrin. „Něco se děje?“ zašepkala.

Katrin místo odpovědi pokrčila rameny. Fredrik trpělivě čekal, až se Annika posadí. Když promluvil, jeho hlas protnul ticho.

„Výborně, všichni už jsou tady. Budu stručný.“ Odkášlal si a sepal ruce na stole, jako by se modlil. „Jak víte, knižní branže se nachází už mnoho let v krizi. Eklundovo nakladatelství to zatím zvládalo slušně, hlavně díky našim detektivkám, jako je Turwallova série a *Vraždy na Vlčím ostrově* od Stiny von Gryningové. Teď nás ale bohužel dohnala realita. Prodeje klesají na všech frontách. Správní rada mi v pátek svěřila úkol, abych sestavil kontrolní bilanci a informoval vás o situaci.“

„Co to znamená?“ zeptal se Tobias Rönn, jeden ze dvou zbývajících redaktorů. Naklonil se nad stolem a zkrřížil ruce. Vyhrnuté rukávy košile odhalovaly tmavé chlupy na jeho předloktí.

Fredrik se na něj smutně podíval. „Řečeno jednoduše to znamená, že docházejí peníze.“

Místnost ožila tlumeným ruchem, spíš znepokojeným mumláním. Annika se setkala pohledem s Katrin. Katrininy oči byly ještě vyvalenější než obvykle a ústa otevřená, jako by chtěla něco říct, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

„Cože?“ vyhrkla Rebecka Collinová. Kovové náramky na jejím předloktí zacinkaly, když se pohnula. Třetí redaktorka nakladatelství byla přesným opakem Anniky: dokonale nalíčená, vždy ověšená různými prsteny, náramky a obvykle hned několika náhrdelníky.

„Správná rada mě prosila, abych vás pokud možno uklidnil,“ pronesl Fredrik Ask. „Majitelé jsou ochotni nám ještě jednou poskytnout peníze, ale nebudu vám lhát. Pokud se nám nepodaří zvýšit prodeje, tak..., no...“

„Tak co?“ zeptala se Annika.

Fredrik vyčerpaně rozpráhl ruce. „Jednoduše zbankrotujeme.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Annika položila svůj hrnek s kávou na jeden z rukopisů na stole. Vzduch v zasedací místnosti ztěžkl. Katrin zakroutila hlavou, ale neřekla nic. Annika se cítila prázdná. Slovo bankrot se v místnosti vznášelo jako přízrak.

Nakonec ticho přerušil Jesper Olsson, jeden z editorů. Naklonil se dopředu a upřel oči na Fredrika. „Takže co nám to tu sakra říkáš? To nás teď vyhodíš? Přijdeme o práci?“

„Na to teď nemůžu odpovědět,“ reagoval Fredrik. Annika si všimla jisté odevzdanosti v jeho hlase.

„Ale ty to přece musíš vědět,“ nedal se Jesper. Jeho tváře se zabarvily do červena.

Tobias zvedl ruku, jako by se ho snažil zarazit. „Uklidni se. Přece říká, že to neví.“

Jesper se na židli opřel dozadu a zkřížil ruce na prsou. Zlostně zakroutil hlavou.

„Nebudu lhát,“ řekl Fredrik. „Nevypadá to dobře. Ale ještě není po všem.“ Ukázal na kupku s vytisknutými rukopisy na stole. „Kdo ví, možná je naše záchrana právě tady. Víte, jak to je: jediný bestseller a můžeme být zase za vodou.“

Annika střelila pohledem na rukopis, na nějž si odložila hrníček. *Reportérova odplata. Tenhle to každopádně nebude*, pomyslela si trpce.

Katrin zvedla jeden rukopis, který měla v modré plastové složce. „Tohle jsem četla o víkend. Je to fakt dobré.“ Nervózně si zastrčila vlasy za ucho. Jeden tmavý pramínek jí hned vypadl

zpátky. Její sestřih byl moc krátký na to, aby jí vlasy držely za uchem.

Fredrik se rozzářil. „Vidíte! Co je to?“

„No,“ řekla a sklopila oči. Tváře jí zrudly. Annika s ní soucítila, tenhle pohled už u ní viděla mnohokrát, pokaždé když se Katrin něco líbilo, ale věděla, že s ní nikdo nebude souhlasit. „Vezměte si, kolik podobných věcí běží na Netflixu. A v kině.“

„Zase nějaké to tvoje fantasy?“ zeptal se Tobias a zamračeně se na Katrin podíval. Katrin hledala pohledem Anničinu podporu.

„Science fiction,“ opravila ho. „Jmenuje se to *Z popela zemského*.“

Annika by Katrin nejradši ze všeho objala jako malé dítě. Jako pokaždé, když její kolegyně přišla s nějakým svým podivným návrhem. Spokojila se však s tím, že jí věnovala co nejlaslavější úsměv. Eklundovo nakladatelství se už jednou pokusilo vydat fantasy sérii. První část se prodávala lépe, než očekávali, ale majitelé to nepochopili a odmítli vydat pokračování.

„Je mi líto,“ řekl Fredrik. „Ale rovnou to zarazím. Potřebujeme bestseller. Sám jsem pro alternativní možnosti všemi deseti, ale teď se to nehodí.“

Katrin přikývla a položila rukopis zpátky na stůl. Oči dál upírala na jeho titulní stránku, jako by se s ním loučila.

„Potřebujeme něco, co se bude prodávat,“ zopakoval Fredrik. „To nemáme *nic* rozjetého?“

Vraždy, pomyslela si Annika, zatímco čekala, co řeknou ostatní. *Ty se prodávají. Nejlepší by bylo vydat vražedný thriller. Pokud možno okořeněný nechutným sexem.* Otrásla se, když na to pomyslela. Vraždami se to v literatuře hemžilo. Seznamy nejprodávanějších knih byly plné podivínských policistů a bestiálních sériových vrahů. Anničiny myšlenky se rozběhly dál. Musí existovat něco jiného, něco jedinečného, co ten šum dokáže přebít. *Ale co?*

„No, brzo budeme mít novou *Vraždu na Vlčím ostrově*,“ nadhodil Tobias. „Stina je jenom trochu pozadu, minulý týden mi psala, aby se omluvila.“

Annika se snažila si vzpomenout, jestli v poslední době četla něco zajímavého, něco, co ji třeba nezaujalo, ale co by stálo za to, aby si to přečetla znovu.

„Škoda,“ pronesl Fredrik. „Pokus se ji přesvědčit, aby to dopsala, Tobiasi. Skupina od rukopisů se do té doby mění v krizovou skupinu. Najděte cokoliv, co se bude prodávat.“ Podíval se povzbudivě na Katrin. „Teda skoro cokoliv.“

Tobias se narovnal na židli. „Dobře, v tom případě navrhuju, abychom se nejdřív probrali tím, co máme tady. A první opravdovou krizovou schůzku budeme mít zítra ráno. Šlo by to?“

Nikdo neodpověděl. Ticho kolem stolu mluvilo za vše. Fredrik se omluvil, a než schůzku opustil, vyzval je, aby příští bestseller našli do Vánoc. Ostatní se jeden po druhém odporoučeli po něm, až u stolu zůstali jen členové skupiny od rukopisů.

Zírali na sebe v trochu zoufalém tichu. Potom se ze všech sil snažili dělat, že se nic neděje, a přichozí rukopisy si mezi sebou rozdělili, skoro jako to dělávali obvykle. Na jejich činnosti však bylo něco mechanického. Všichni byli v šoku. Nikdo nedokázal myslet na nic jiného než na to, že jim hrozí, že se ocitnou bez práce. Annika si všimla, jak si Katrin potají utřela slzu.

Chápala ji. Všichni svoji práci milovali. Věděli, že má branže velké problémy, ale na *tohle* nebyl připravený nikdo. Nikdo si nemyslel, že by to zasáhlo Eklundovo nakladatelství, které bylo na trhu solidním hráčem déle, než si Annika pamatovala.

Odkládali stranou ještě více rukopisů než obvykle. Nikdo nedokázal číst. Všechny, které je nezaujaly už titulem, okamžitě zamítli. Stejně tak rukopisy začínající popisem počasí. Potom se rozešli a vrátili se ke svým počítačům, aby vyřídili e-maily.

Anničín pohled putoval mezi obrazovkou a tenkým štosem rukopisů. Měla pocit, že se přes její všední realitu rozprostřel jakýsi plášť. Neochotně zvedla rukopis úplně navrchu. Nezajímal ji. Nechytil ji za srdce. Procházela texty zaslané nadějnými začínajícími spisovateli a jediné, na co myslela, bylo, co se stane s jejím snem o dítěti a novém domě. Odváží se ho koupit, jestli přijde o práci?

3

To proto se mě bojíš a takhle jsem přišel ke svému jménu. Koupil sis tuhle knihu, protože chceš vědět víc, nebo ne? Co chceš vědět?

Pondělí 8. listopadu

Na policejní stanici zůstali u konferenčního stolu sedět už jen kriminální inspektorka Cecilia Wreedeová a kriminální inspektor Jonas Andrén. Ještě před chvílí byla místnost plná speciálně nasazených posil Skupiny Jezevec. Seznamovali je se situací, proběhl brífink a rozdělovaly se denní úkoly. Cecilia spolu se šéfem skupiny přerozdělila práci tak, jak se ráno domluvila s Moou Lindgrenovou, žalobkyní, jež za vyšetřování zodpovídala.

Klimatizace hučela a časovač ventilace ještě pořád tikal. Když teď v chladné místnosti zůstali už jen dva, udělala se tu rychle zima. Cecilii ten chlad dělal dobře. Díky němu měla dostatek síly, aby dokázala pokračovat v dnešní práci. V hlavě si procházela, co všechno je třeba udělat.

Jednalo se o navyklé postupy, stejné jako loni. Cecilia se cítila jako Miss Sophie v tom starém skeči o hraběnce a komorníkovi. *Same procedure as every year, James.* Někdo dostane za úkol poptat se v sousedství místa činu. Forenzní technici usilovně shromažďovali veškerý materiál, který měl být poslán k analýze

do NFC, Národního forenzního centra. Krev a vlasy, povětšinou. Jako obvykle si byli jistí, že – konečně – něco najdou. Ale Cecilia jejich optimismus nesdílela. Rozpoznávala ten vzorec a její přirozený cynismus se s léty zhoršoval. Nikdy předtím žádné svědky neměli, proč by měl někdo něco vidět teď? A na místě činu nikdy nebyla jiná DNA než ta, která patřila oběti. V nejlepším případě najdou nějakou od známých nebo rodiny. Nebo milence.

Na stole před sebou měla položené fotky zničeného sklepa. Blond vlasy si Cecilia v týle stáhla zelenou gumičkou a přitom pozorně zkoumala snímky. Dům byl zvenku ve skoro stejně příšerném stavu jako uvnitř, i když v zahradě měl ten chaos alespoň jakýsi řád. Trávník byl posetý velkými hromadami hlíny. U vchodu se v zabahněné díře nacházely odhalené základy domu a sklep. Na dně jámy zahlédla žlutou drenážní hadici. Zabahněný beton byl plný dlouhých škrábanců od bagrů a lopat dělníků.

Na další fotce byl vidět věšák v hale, na kterém viselo několik dlouhých kabátů. *Vypadají draze*, pomyslela si Cecilia. Nejspíš také byly, vzhledem k vybavení domu. Na podlaze ležely tmavě červené perské koberce a na zdech viselo vcelku hodně uměleckých děl. Všechno bylo velmi stylové, třebaže ve starobylém duchu, až na vitrínu s několika panenkami Barbie ve speciálních držácích, jako na výstavě v muzeu. Cecilia si vzpomněla na poličku ve sklepě, plnou stejných hubených panenek. Obět musí být sběratelka. *Musela být*, připomněla si.

Odstřčila fotky a podívala se na Jonase přes kabel k nabíječce, který se kroutil jako had mezi počítačem a prodlužovačkou uprostřed stolu. V jeho brýlích se odrážela obrazovka.

„Máme z vrchního patra nějaké vzorky DNA?“ zeptala se ho.

Jonas přestal psát a posunul si brýle nahoru. „Myslím, že jsme tam neodebírali žádné vzorky. Nebyl k tomu důvod. Ke zločinu došlo očividně ve sklepě.“

„Musíme být pečliví, Jonasi.“

„Jasně, ale to bychom je museli předvolat k výslechu. Ty víš koho.“

Cecilia na Jonase vrhla rychlý pohled. „Bagristy. Tahle stopa nikdy nikam nevedla.“

„Pořád chceš, abychom byli pečliví?“ ušklíbl se Jonas a odhalil mezířku mezi předními zuby.

„Já vím.“ Cecilia si povzdechla a znovu se zahleděla na fotky před sebou. „Kdo ty jsi vlastně byla, Lindo Sandströmová?“

„Zřejmě auditorka,“ odpověděl Jonas. Otočil svůj notebook k Cecílii. „Ve firmě Ernst & Young.“ Obrázek ukazoval usměvavou ženu ve středních letech v kalhotovém kostýmku, sedící na bílém stole s jednou rukou položenou přes druhou. Cecilia si všimla hezky upravených nehtů a širokého prstenu na pravném prostředníčku.

„To není špatný životopis,“ konstatovala Cecilia a pročítala text vedle fotky. „Dokonce partnerka.“

„To vysvětluje, proč si mohla dovolit bydlet sama na *téhle* adrese,“ pronesl suše Jonas.

„No jo, ale vlastně je to zase jenom další nepoužitelná stopa,“ řekla Cecilia. „Jeho oběti obvykle vydělávají hodně. Jak by si jinak mohli dovolit žít sami ve vlastním domě?“

„Zdá se, že má v oblíbě osoby středního věku s dobrým příjmem,“ prohodil Jonas a pokrčil rameny. „Většinou bez vážného vztahu.“

„A samozřejmě musejí být doma sami v noci na šestý listopad.“ Cecilia se na židli opřela dozadu a protáhla se. „Nevíš, jestli ta nová měla nějakého přítele, se kterým bychom si měli promluvit?“

„Na telefonu měla Tinder,“ řekl Jonas. „Takže hádám, že právě teď neměla nikoho. Ale Andersson a Ulvstål půjdou k ní do práce pobavit se s jejími kolegy. Napíšu jim, ať se zeptají, jestli někdo z nich neví, že by měla nějakého přítele.“

„To zní dobře.“ Cecilia si odkašlala a obtočila si vlasy kolem prstu. Také měla Tinder. *Co to o mně vypovídá?* pomyslela si. „Pomohlo by nám, kdyby byla mezi oběťmi nějaká logická spojitost.“

„Ale jakýsi vzorec přece jen máme,“ pronesl Jonas.

Cecilia pokrčila rameny. „Kromě tučného bankovního konta? Hele, tady máme auditorku. Čím byl ten předtím?“

„Vlastnil cateringovou firmu,“ odpověděl Jonas. „Ten první, předtím, než ses k nám přidala ty, byl doktor.“

„Dobře. Číslo dvě byl finanční ředitel, ne?“

„Přesně. A další byl ten hudebník. Měl na kontě velké množství tanečních hitů.“

„Bože, pamatuješ na všechny ty hudební nástroje v jeho sklepě?“ Cecilia zakroutila hlavou. „Asi nikdy jsem neviděla tolik kytar pohromadě.“

„*Rozbitých* kytar,“ připomenul jí Jonas. „Vypadalo to tam jako po hodně destruktivním večírku nějaké metalové kapely.“

Cecilia se opřela do židle a zoufale rozhodila rukama. „Jak říkám, všichni byli úspěšní v tom, co dělali, ale žádnou souvislost nevidím. Nikdo z nich neměl s nikým dalším ani společné přátele na Facebooku.“

Jonas zavřel svůj notebook. „Dáme si kafe?“

Opustili zasedací místnost a vyšli nahoru po schodech. Cecilia si zkontrolovala hodinky na zápěstí. Byly to hodinky na běhání, Garmin s GPS a měřením pulzu. Okamžitě zapoměla, kolik je hodin, ale to nevadilo. Pohled na velký ciferník v ní probudil touhu po večerním běhu.

Zastavili se v malé kuchyňce. Ve dřezu stálo několik neumytých hrníčků, na lince pak dřevěná krabička s různými čajovými sáčky. Jonas vylil starou kávu ze svého hrnku a položil ho pod trysku velkého kávovaru vedle dřezu.

„Mimochodem, co na to tisk?“ zeptal se a sledoval, jak se hrnek plní kávou z přístroje. S párou se začala šířit i vůně kávy.

Cecilia zakroutila hlavou. „To, co vždycky,“ prohodila a protáhla si krk. Nohy jí trochu zeslábly, jako pokaždé, když jí někdo připomenul rozhovory nebo tiskové konference. Pokaždé když tam stála a odpovídala na otázky, si připadala jako srna před reflektory auta. Ostrá světla a blesky fotoaparátů ji oslepovaly a rozmazávaly obličej reportérů, díky čemuž se jí dařilo soustředit na otázky, dokud se nemohla omluvit a odejít. „Nechci o tom radši mluvit,“ dodala.

„Obdivuju tě, že to děláš, já bych to s tiskem nezvládl. Víš, jak to myslím.“ Jonas si vzal hrníček z kávovaru.

„Haha,“ řekla Cecilia. „Dala bych cokoliv, abych tam nemusela znovu sedět a oznamovat, že ze svého domova v okolí Göteborgu beze stopy zmizel další člověk. Už jenom kvůli tomu by stálo za to toho zmetka chytit.“

„To je jasné. Ale než se to podaří, nechceš to nějak ozvláštnit? Nevím, šokovat je a říct jim, že ty zvěsti o tunelu jsou pravdivé, nebo něco podobného?“

„Nejsi normální.“ Cecilia po něm vrhla chladný pohled. „To bych se odtamtud nikdy nedostala.“

Jonas usrkl kávy. „To mi nedošlo.“

„Ale stejně. Na jednu tiskovou konferenci se vyloženě těším.“ Cecilia naklonila hlavu na stranu a pohledem se střetla s Jonase. „Na tu, kdy konečně budeme moct říct, že jsme ho chytli. Což se nikdy nestane, pokud se nevrátíme k práci. A pokud nebudeme sakra pečliví.“

„Zavolám jim a poprosím je, aby odebrali vzorky i z horního patra,“ řekl Jonas.

„A já předvolám k výslechu ty dělníky.“

4

*Přemýšlíš, jak si vybírám své oběti?
Jak to dělám, když se podkopávám do jejich domů,
jak se dostanu skrz tu silnou vrstvu betonu pod
sklepní podlahou? A co s nimi dělám potom,
co je stáhnou do podzemí?*

Úterý 9. listopadu

Další ráno začalo stejně jako to předchozí. Z nízkých mraků, které vypadaly, jako by hladily střešní tašky cihlových budov na ulici Linnégatan, neúprosně padal déšť. Větr odháněl slabé vzpomínky na nepříjemný sen, který Annice nedovolil usnout. Vyfoukal jí deštník do tvaru připomínajícího ze všeho nejvíc kornout, takže se látka uvolnila z úchyťů. Vyhodila ho do odpadkového koše u malé trafiky Pressbyrån uprostřed náměstí Järntorget, zatnula zuby proti bičujícímu dešti a zbytek cesty do kanceláře doběhla.

Zámek byl pořád rozbitý. Na schodišti bylo cítit pivo a cigaretový kouř. Annika nad zápachem pokrčila nos a nahlédla pod schody. Prázdná, jen převrácená plechovka a několik cigaretových nedopalků v rozlitém pivě. Filtry v kyselém tekutině nabobtnaly a proměnily se v malé žluté slimáky. Na schodech si všimla několika hromádek bláta. Když pokračovala dál, viděla i další. Z jedné z nich trčel zpola shnilý kořen. *Někdo ten zámek musí spravit, pomyslela si. Takhle to dál*

nejde. Ale jakmile vešla do nakladatelství, nechala podrážděnost za sebou. Měla důležitější věci na práci. Schůzka krizové skupinky měla začít každou chvíli a ona jako zázrakem přišla včas.

Tobias s Katrin už čekali v zasedací místnosti. Rebecka vpadla dovnitř po Annice. Místo pozdravu na sebe jen kývly. Současná situace se nelíbila nikomu. Všichni se chovali, jako by bylo všechno v pořádku, hlavně se o tom problému nebvít.

„Kde je Jesper?“ zeptala se Katrin.

„Viděl jsem ho v kuchyni,“ odpověděl Tobias. „Určitě přijde.“ Znepokojeně se podíval na Anniku. Pochopila.

Jesper byl náladový. Poslední dobou se čím dál snadněji rozčílil. A čím dál častěji končil na nemocenské, i když se obvykle po pár dnech vracel. Teď ale nebyla vhodná doba na to, aby někdo z nich ztratil koncentraci.

„Začneme?“ zeptala se Rebecka a podívala se na svoje malé náramkové hodinky.

Tobias pokrčil rameny. „Jasně. Možná si můžeme projít, s čím budeme pracovat.“

„To zní dobře,“ souhlasila Annika. „Takže co máme?“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Vyměnili si nervózní pohledy. Všichni se ošivali. Jesper otevřel dveře, vešel a beze slova se posadil. Upíjel z hrnku kávy, z které se kouřilo.

„No tak,“ pronesl Tobias, „já mám každopádně von Gryninovou, i když nás prosí o víc času. Její věci se přece prodávají dobře. Od toho se můžeme alespoň odpíchnout. To *nikdo* nic jiného nemá?“

„No, já jsem před touhle situací pracovala na jedné sbírce básní a dvou dětských knihách,“ pronesla Rebecka Collinová. Její dlouhý náhrdelník ve tvaru dubového listu zašramotil o povrch stolu, když se naklonila a podívala se na Jespera, jako by chtěla předat slovo jemu.

Odložil hrnek s kávou. „Jsem skoro hotový s tou Olaussonovou knihou o lovu divokých prasat. Ale to je všechno, co mám.“

„To nejsou zrovna trháky,“ pronesl Tobias a pokrčil čelo. Poškrábal se propiskou ve vlasech.

„Potřebujeme nového Turwalla,“ řekla Katrin. „Anniko, než Jan zmizel, četla jsi třetí díl, ne?“

„Bohužel ano,“ pronesla Annika a napila se kávy. „*Velikonočního muže*. Bylo to mizerné. Apelgren už měl svých postav plné zuby. Mluvil jenom o tom, jak by chtěl radši napsat horor. Snažila jsem se ho přemluvit, aby dal Turwallovi ještě jednu šanci, ale šlo to pomalu. Hodně ho do toho tlačila i jeho žena a to věci zrovna moc nepomohlo.“

Z nějakého důvodu si vzpomněla na Martina. Dneska ráno se spolu nerozloučili. Hruď se jí sevřela úzkostí. S každým dalším měsícem, kdy se neúspěšně pokoušeli o dítě, se jejich vztah zhoršoval. Přitáhla si tmavě zelený svetr blíž k tělu, jako by mohl zahřát i její pocity.

„Nedá se nějak zachránit ten rukopis, který už máme?“ zeptala se Katrin. „Můžeme si přece najmout ghost writera, aby ho trochu poupravil.“

Jesper zatnul zuby a pak schoval obličej za hrnek s kávou. Annika si založila ruce na hrudi a připravila se na jedovatou poznámku. Žádná však nepřišla.

„Ale kdo by podepsal nakladatelskou smlouvu?“ zeptala se místo toho. „Ne, v tom případě už by bylo lepší udělat to jako Norstedts s *Miléníem* a najmout si už zavedeného spisovatele, aby to převzal a začal od začátku.“

„Jasně, zavolám Lagercrantzovi. Kolik peněz jste říkali, že máme?“ Tobias se rozesmál. Nikdo se nesmál s ním, a proto rychle ztichl.

„Myslím, že by to stejně bylo těžké,“ prohodila Annika. „Říkejte si o Apelgrenovi, co chcete, ale měl styl, který by

dokázal napodobit málokdo.“ Ostatní okolo stolu souhlasně přikývli. Jesper se znepokojeně ošil.

„Najdeme něco jiného,“ rozhodl Tobias. „Bylo něco použitelného na včerejší hromádce?“

Všichni zakroutili hlavou. Rebecka Collinová zvedla prst. „Mám nápad. My, co jsme tady, máme přece celkem přehled o tom, co je třeba, aby byla kniha dobrá. Nemohl by někdo z nás psát pod pseudonymem?“

„Jasně,“ rozzářila se Katrin. „Vždycky jsem snila o tom, že něco napíšu.“

„Mrzí mě to, ale prodávat pod pseudonymem je dost těžké,“ řekl Tobias.

„A navíc, jak chceš stihnout napsat knihu jen za několik měsíců?“ vpadl do toho Jesper. „To je potřeba něčeho víc, než jen několika cvičení, která zadávají na večerních kurzech kreativního psaní.“

Katrin se nahrbila. „No to máš pravdu,“ řekla. „Ale bylo by to super.“

Jesper se na Katrin zamračil, ale Annika se rozhodla nevěnovat mu pozornost, když má tuhle náladu. Místo toho se vřele usmála a vyslala ke Katrin povzbudivý pohled. „Stejně můžeš psát, Katrin,“ pronesla. „Ale Tobias má bohužel pravdu, s pseudonymy je to moc těžké. Obzvláště jestli se to má prodat rychle. Potřebujeme nějakou celebritu. Co říkáte na životopis?“

Rebecka Collinová se na opačné straně stolu rozzářila a oči jí za jejími příliš velkými brýlemi zajiskřily. „Jasně, to je bomba! To stihneme. Jediné, co potřebujeme, je někdo se zajímavým životem, od koho se budeme moct odrazit.“

„Z toho by mohlo něco být,“ přikývl souhlasně Tobias. „Možná nějaký fotbalista?“

„Ne, to už tu bylo,“ řekla Rebecka. „A konkurence je stejně moc velká. Ale nedávno jsem četla v novinách o Niklasi Granathovi.“

„Promiň, o kom?“ zeptala se Katrin.

„Byl ženatý s Jaqueline Franssonovou, však víš, s tou modelkou, která se účastnila všech těch reality show. Než se dali dohromady, pracoval prý sám jako kulturista a model. Tvrdí, že ho zničila a utekla po rozvodu se všemi jeho penězi, tak se snaží z toho dostat tím, že se taky účastní všech možných reality show.“

Katrin zakroutila hlavou. „Vážně chce někdo číst zrovna o *tomhle*?“

Annika v duchu souhlasila. To opravdu neznělo zajímavě. Ale životopisy letěly. Lidem se to líbilo, a pokud měla Rebecka pravdu, mohlo by to fungovat.

„Stojí to za pokus,“ konstatoval Tobias. „Anniko, ty jsi přece vydala před lety životopis toho televizní kuchaře, ne? Pustíš se do toho?“

Annika si povzddechla. „Jasně, i když jsem asi doufala, že najdeme někoho lepšího než celebrity z reality show.“

Rebecka pozvedla svoje na černo namalované obočí. „Ale spoň bývá v televizi.“

„Jasně,“ potvrdil Tobias a podíval se na Rebecku. „Nemyslím to ve zlém, ale souhlasím s Annikou. Měli bychom mít někoho trochu zajímavějšího, ale to si nemůžeme dovolit. Nezapomeňte, že někdo musí taky dostat zapláceno za to, že to napíše.“

„O to se postarám,“ přihlásila se Rebecka. „Anniko, jestli se spojíš s Niklasem, mám nějaké lidi, co by teoreticky byli ochotní psát za menší honorář.“

„Samozřejmě. Ale potřebujeme něco víc než jen tohle,“ řekla Annika. „Pokud to vezmu, co budete dělat vy ostatní?“

„Já se musím soustředit na Stinu von Gryningovou,“ řekl Tobias. „Než se zasekla, poslala mi už z poloviny hotový rukopis, tak si říkám, jestli jí nedokážu pomoci, aby byla dřív hotová.“

„Já dohlídnu na to, abychom dokončili, co už máme rozdělaného,“ pronesla Rebecka.

Ozvalo se skřípání židlí a šustění papírů s poznámkami, když si začali sbírat věci a vstávat.

„Je tu určitá naděje,“ prohlásila Katrin a poupravila si svoje kulaté brýle. Annika si všimla jisté ironie, která se jí mihla v obličejí.

„Nesmíme propadat zoufalství,“ povzbudila ji Annika. „Pracovat na životopise může být skvělé,“ dodala.

„Takže – já a ty?“ Katrinin obličej se rozzářil v úsměvu.

„Napadlo mě to,“ řekla Annika. Sevřela svůj blok do náruče a pokrčila ramenem. „Pracuje se nám spolu přece dobře. Mimochodem, všimla sis, že je na schodech poslední dobou hodně hlíny?“

Katrin zavrtěla hlavou. „Ne, ani ne. Proč?“

„Ale, jenom mě to zarazilo.“

5

Nejvíc ze všeho tě asi zajímá, kdo jsem.

Čti dál. Možná se to dozvíš.

Neděle 14. listopadu

Martin zaparkoval. Zatáhl za ruční brzdu tak silně, až zaskřípala. Než se k objektu dostali, projeli skoro půl města, a přesto byl v autě studený vzduch. Cestou si toho moc neřekli. Annika neměla dobrou náladu. Dělal si starosti kvůli tomu, co se dělo v nakladatelství, stejně však trvala na tom, že budou dál jezdit na prohlídky.

„Je to tenhle?“ zeptala se Annika a kývla směrem k domu, u kterého zastavili.

„Ne,“ odpověděl Martin. „Tamhleten. Ten žlutý dřevěný dům.“

Annika se při pohledu na něj zachvěla. Byl to přesně ten dům, jaký toužila nalézt. Žlutá dřevěná fasáda s bílým roubením. Usmála se. Bylo to, jako by zpoza mraků právě vykouklo slunce a zasvítilo na ten domek. Její radost ovšem zastřela předtucha neúspěchu, kterou pocítila v žaludku. Za několik měsíců už možná nebude nakladatelství existovat. Je docela možné, že Annika bude bez práce.

„Ten ale vypadá krásně,“ prohlásila. Hlas se jí při těch slovech zachvěl. Co když se dívá na dům svých snů a nikdy si ho nebude moct dovolit?

„Myslel jsem si, že se ti bude líbit.“

Vystoupili z auta. Annika si zapnula bundu a otrásla se. Už bylo načase vytáhnout do skříně zimní oblečení.

V pozadí byl slyšet šum dopravy na silnici E20, ale ne nato-lik, aby rušil. Před dřevěnou brankou se roztahovalo něko-lik trnitých keřů. Annika těm odporným rostlinám věnovala zamračený pohled. „Tohle si zaslouží prořezat,“ poznamenala.

„Se zahradou si můžeš dělat, co chceš,“ reagoval Martin. „Jenom se snaž mít teď na prohlídce otevřenou mysl.“

„Proč to říkáš? Copak ji obvykle nemívám?“

„Jenom tě prosím, abys ji měla na prohlídce,“ řekl Martin.

Vyšli po dřevěných schodech natřených na bílo a otevřeli dveře. Zevnitř domu byl slyšet tlumený ruch hlasů. V předsíni stálo několik rozházených párů bot. Postarší pán se na nohy v barevných ponožkách usilovně snažil nasadit kotníkové boty a oni museli počkat venku, dokud nebude hotový.

Vykoukla na ně žena v šedém saku, s šálou omotanou kolem krku, a zvědavě zamrkala. „Vítejte,“ řekla a natáhla ruku. „Jme-nuji se Louise, realitní agentura z Partille. Jenom si vás odškrt-nu ze seznamu a můžete si nerušeně prohlédnout dům.“

Annika si potřásla rukou s Louise a pokoušela se na ni nezírat. Ta žena jí totiž připomněla, jak ona sama vypadala před lety, když se seznámila s Martinem. Louisin podlouhlý obličej lemovaly rozpuštěné vlasy. Annika je radši nosila sep-nuté sponkou, měly ale téměř stejný odstín jako její. Louisi-ny čiperné modré oči zářily v kontrastu se zrzavohnědými vlasy. Tváře jí jako lehká růž zdobil náznak pih, které po léte vybledly. Když si odmyslela svých pár nadbytečných kil, na něž ji upozorňoval Louisin útlý pas, mohla by Louise být její mladší sestra.

Martin pozdravil s přehnanou vřelostí a vzal si od Louise brožurku. Annika se snažila tomu nepřikládat význam. Žár-livost byla pro vztah jako jed, dokonce horší než bezdětnost,

na niž nemohla přestat myslet. Přesto se jí v očích mihl stín, než jí Martin položil ruku mezi lopatky a zavedl ji do kuchyně. Hned měla lepší pocit, ale přesto si slíbila, že zase začne cvičit.

„Není to velké,“ zašeptala Martinovi do ucha.

Martin si povzdechl a ukázal na obrázek z brožurky, kterou jim dala Louise. „Ne, ale je to *prostorné*, koukej.“

Na fotce umístil fotograf kuchyňský stůl ke stěně a židle přisunul až k tapetám. Ve skutečnosti by takhle nebylo možné si na ně sednout nebo vůbec židle odtáhnout a na druhé straně, u kuchyňské linky, nebylo dost místa.

Annika se rozesmála. „Ještě štěstí, že na prohlídku pořídili menší stůl. I když mít v kuchyni jenom malý stůl na snídani tak moc nevdá. Přece jen je tady jídelna.“

„Ne, to je obývací pokoj. Ale jasně že tam můžeme mít kuchyňský stůl.“

Annika přikývla. Šli dál do obývacího pokoje, který byl ve tvaru L okolo zdi a malých schůdků do horního patra. Nahoře byla ložnice a malá toaleta.

„Není to moc malé?“ zeptala se Annika. „Tady dole je jen před síň, ta mini kuchyně a obývací pokoj. Kde budeš mít pracovnu? Nemluvě o dětském pokoji?“

„To jo,“ prohodil Martin. „Ale to místo je nepřekonatelné a budeme si moct dovolit přístavbu.“ Několik vteřin váhal, potom kývl směrem ke dveřím, kterých si Annika dosud nevěšila. Byly dost úzké, takže se daly splést s dveřmi od skříně. „A pak tady máme jeden *malý* detail, který jsem zapomněl zmínit.“

„Zapomněl? O co jde?“

„Pamatuj, co jsem říkal o otevřené mysli.“ Martin se pousmál a otevřel dveře. Za nimi byly ještě užší schody. Dolů do sklepa. Otevřenými dveřmi jimi nahoru zavál vlhký vzduch.

Annice se zrychlil tep. Pohled na schody dolů ji zaskočil. Jako by jí srdce sevřela chladná ruka. Přísahala by, že ze

schodů slyšela zaškrábání. Zavřela oči a polkla. Zatímco se vztek dral na povrch, vrhla pohled na Martina a ukázala dolů na schody.

„Co jsme si řekli o sklepe?“ vyslovila co nejkliidněji, i když její semknuté rty prozrazovaly, že to v jejím nitru vře.

„Počkej, vysvětlím ti to.“

„Proč? Nechci mít sklep.“

Přes Martinovo rameno se podívala na Louise, která tajně poslouchala jejich rozhovor. Ostatní zájemci si pozorně pročítali brožury a pokoušeli se předstírat, že si ničeho nevšimli.

„Já vím,“ odpověděl Martin. „Ale je těžké najít dům, který splňuje všechny naše požadavky, aniž by byl příliš drahý. Tenhle vypadal zvenku tak útulně, tak jsem si myslel, že se to tím vyváží.“

Annice se rozhořely tváře. Martin měl pravdu. Ale nemohl to pochopit. Nevěděl nic o věcech v zemi, které... Donutila se myslet na něco jiného.

Martin mezitím mluvil dál: „Tam dole je jenom jedna místnost a kotelna. Může to být moje zašívárna, nemusíš tam dolů vůbec chodit. Pak to přestavíme a nahoře uděláme dětský pokoj. Bude to úžasné.“

„Jdeme,“ rozkázala Annika, a aniž na Martina počkala, odešla do chodby. Potřebovala ven. Vzduch v domě ztěžkl jako olovo, odér zeminy ze sklepa zesiloval každou vteřinou. Měla pocit, že se udusí.

Slyšela, jak Martin v rychlosti poděkoval makléřce. Annika kašlala na nějaké loučení a vyšla z domu. Martin za sebou zavřel dveře a dohnal ji.

„Anniko,“ řekl. Jeho hlas byl něžný, ale jí to bylo jedno. „Promiň, lásko, nevěděl jsem, jak je to pro tebe důležité.“

„Ne, jediné, co jsi viděl, byla tvoje zašívárna,“ sykla Annika, aniž se otočila. „To je přesně ten problém, neposloucháš, nezajímá tě, co je důležité pro mě.“

„Ale jo, to dělám. Teda většinou to dělám. Promiň, tohle jsem podělal. Jenom to nechápu.“

„Nepotřebuješ to chápat.“

„Ne. Je mi to líto, dobře? Slibuju, žádné další sklepy.“

Upřel na ni psí pohled svých velkých modrých očí, který prozrazoval, že je opravdu smutný. To Anniku obměkčilo.

Zhluboka se nadechla.

„Dobře, žádné další sklepy. Odted' chci všechny domy vidět, než zamluvíš prohlídku.“

„Samozřejmě.“

Annika se otočila a podívala se přes Martinovo rameno na dřevěnou fasádu za nimi. Zvenku vypadal přesně jako její sen o útulném domě se zahradou k opečovávaní. Kde by mohly děti pobíhat a hrát si. Na pozemku stálo několik holých jabloní. Tady na ty silné větve by se dala pověsit houpací síť. V jiném ročním období by mohli sbírat jablka rovnou ze stromu a podávat je smějícím se dětem, přesně tak, jako to dělala její babička, když ji přijeli navštívit do jejího žlutého domku na venkově.

Martin se tak moc nespletl. Nebýt sklepa, byl by dům přesně to, co hledala. Zastyděla se a věnovala Martinovi nenápadný úsměv. Už ho potrestala dost. To stačilo.

„Škoda toho sklepa, protože dům je vážně roztomilý,“ prohodila.

Martin přikývl a zahleděl se do země. „Jo, říkal jsem si, že se ti bude líbit. Víš, nechci, abychom se hádali. Ale nemáš taky pocit, že bychom si o leccěms měli promluvit?“

Annika se na něj podívala. „O čem? Nehádáme se přece, jenom jsem ve stresu z práce.“

„To chápu. Ale docela dlouho to zvládneme jen s mým platem. Než si najdeš něco jiného. Jenže to není to, co mám na mysli.“

„Co máš teda na mysli?“

„Nás dva, Anniko. Jak to mezi námi vlastně je. Víím, že tohle není ta nejlepší chvíle, ale možná bychom spolu měli mluvit víc než doposud.“

„Nevím, co tím myslíš. To se vyřeší. Brzo budeme mít dům a děti a všechno bude, jak má být.“

Martin se na ni dlouze zadíval. „Nechápej mě špatně. Miluju tě. Ale některé věci se nevyřeší tím, že si pořídíme děti. Ne že bychom se nesnažili, ale co když to nepůjde? Co uděláme pak?“

Annika přistoupila ke svému muži a vzala jeho ruku do své. Podíval se na ni a pokusil se o úsměv.

„Pojď,“ řekla. „Už se o tom nebudeme bavit.“